

ת"פ 4506/01/14 - מדינת ישראל נגד א ע

בית משפט השלום ברחובות

10 יולי 2014

ת"פ 4506-01-14 מדינת ישראל נ' ע (עציר)

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
א ע (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

ב"כ הנאשם עו"ד ארז צברי מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם הובא על ידי שב"ס

הכרעת דין

פתח דבר

1. נגד הנאשם, שהוא בנה של המתלוננת, הוגש כתב אישום המייחס לו שמונה אישומים.
2. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירות שיוחסו לו באישום השני, השלישי, הרביעי, השישי והשמיני.
3. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, החמישי והשביעי.

מבוא

4. התיק שלפניי מגולל סיפור אנושי קשה. המתלוננת סובלת ממחלת סכיזופרניה, מטופלת באופן קבוע במרפאה פסיכיאטרית, ומזקקת מפעם לפעם לאשפוזים פסיכיאטריים, לרבות אשפוזים כפויים. הנאשם, שהוא בנה של המתלוננת, גם הוא אינו בריא בנפשו, הגם שנמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. הנאשם לא היה בקשר עם המתלוננת במשך שנים רבות, אולם חזר להתגורר עמה כשלוש שנים לפני האירועים נשוא תיק זה. בתקופה זאת, היה הנאשם היחיד שטיפל בה, והשניים נהגו לצאת יחד לקניות וסידורים. ניכר, כי הן המתלוננת והן הנאשם מתקשים לדאוג

לצרכיהם הבסיסיים ומצבם הנפשי בא לידי ביטוי בהתנהלותם, לרבות במסגרת היחסים ביניהם. כל אלה מהווים את הרקע לאירועים נשוא האישומים בתיק.

5. כתב האישום מייחס לנאשם, כאמור, שמונה אישומים, כדלקמן:

א. באישום הראשון מיוחסות לנאשם העבירות הבאות: כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**"); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והתנגדות למעצר חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן - "**פקודת המעצר והחיפוש**").

לפי המיוחס באישום הראשון, ביום 28.12.13, סמוך לשעה 17:24, נעל הנאשם את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח, לא נתן למתלוננת לצאת מן הבית ואיים עליה שיפוצץ אותה במכות. בהמשך, לאחר שהמתלוננת התקשרה למשטרה, הגיעו השוטרים הלל מששה, אהוד שילואן ושיר זלצר לבית, והנאשם סירב לפתוח את הדלת. בעקבות זאת כוחות כיבוי אש נאלצו לפרוץ את הדלת. כאשר השוטרים ניסו לעצור את הנאשם, הנאשם השתולל, הניף ידיו לכל עבר והתנגד למעצר. לאחר שהשוטרים הזהירו את הנאשם, הם עשו שימוש באקדח טייזר נגדו ועצרו אותו;

ב. באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום השני, ביום 27.12.13, כאשר הבחין הנאשם בבריחת שתן של המתלוננת, תקף אותה הנאשם בכך שאחז בקומקום עם מים רותחים ושפך את תכולתו על ישבנה;

ג. באישום השלישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום השלישי, כשבועיים לפני האישום הראשון, במועד שאינו ידוע למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה באמצעות מכת אגרוף בצד השמאלי של פניה;

ד. באישום הרביעי מיוחסת לנאשם עבירה של נסיון תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום הרביעי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני האישום הראשון, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שהשליך לעברה בקבוק קוקה קולה;

ה. באישום החמישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום החמישי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהשליך לעברה קופסת שימורים, אשר פגעה ברגלה וגרמה לה המטומה בגודל של 4 ס"מ ליד קרסול רגל שמאל;

ו. באישום השישי מיוחסת לנאשם עבירה של נסיון תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום השישי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שהשליך לעבר ראשה מנורה אשר לא פגעה בה;

ז. באישום השביעי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום השביעי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם את המתלוננת בכך ששפך עליה מרק חם מתוך סיר;

ח. באישום השמיני מיוחסת לנאשם עבירה של כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום השמיני, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, כלא הנאשם את המתלוננת בבית בכך שנעל את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח ולא נתן למתלוננת לצאת מן הבית.

6. בכפירתו מסר הנאשם, ביחס לאישום הראשון, כי הוא מכחיש שסירב לפתוח את הדלת ושהתנגד למעצר, כאשר לטענתו כלל לא ידע שמדובר בשוטרים ובכניסתם הם מיד הפעילו נגדו אקדח טייזר. כמו כן הכחיש את האישומים השני עד השמיני, תוך שהוא כפר בכל המיוחס לו.

המחלוקת בין הצדדים

7. עיקרה של המחלוקת בין הצדדים הינה ביחס למספר נושאים:

א. קבילות אמרותיה של המתלוננת במשטרה

לטענת באת כוח התביעה הודעותיה של המתלוננת במשטרה הן קבילות ויש לבחון אותן במבחנים של משקל בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן - "פקודת הראיות").

לטענת בא כוח הנאשם, האמרות אינן קבילות וזאת משום שהן אינן עונות לתנאים הקבועים בסעיף 20 לחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), התשס"ה - 2005 (להלן - "חוק חקירת והעדת אנשים עם מוגבלות" או "החוק").

ב. מהימנות המתלוננת מול מהימנות הנאשם

לטענת באת כוח התביעה, גרסאותיה של המתלוננת במשטרה הן מהימנות ויש להעדיפן על פני גרסתה של המתלוננת בבית המשפט ועל פני גרסתו של הנאשם.

לטענת בא כוח הנאשם, אין לתת משקל של ממש לגרסאותיה של המתלוננת במשטרה וזאת משום מחלת הסכיזופרניה שממנה היא סובלת. משחזרה בה המתלוננת מהודעותיה במשטרה, וזאת במסגרת עדותה בבית המשפט, יש להעדיף את גרסתו של הנאשם, שהיא גרסה עקבית שמסר בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט.

ג. חיזוק לדבריה של המתלוננת

עמוד 3

לטענת באת כוח התביעה, לדבריה של המתלוננת נמצאו חיזוקים בדבריהם של עדים אחרים שלהם סיפרה אודות האירועים נשוא כתב האישום. בנוסף, על האירועים נשוא האישום הראשון, העידו שוטרים שמסרו גרסה הגיונית ואחידה.

לטענת בא כוח הנאשם, אין לייחס משקל של ממש לדבריהם של העדים הנוספים, המעידים כולם על דברים שהם מפי השמועה שמסרה להם המתלוננת.

תמצית הראיות שהוצגו במשפט

8. ביום 28.12.13 פרצו שוטרים וכוחות כיבוי אש לביתם של המתלוננת ושל הנאשם, לאחר שהמתלוננת הזעיקה את המשטרה למקום בטענה כי הנאשם אינו מאפשר לה לצאת מביתה.
9. לפי גרסתם של השוטרים, משה, שילואן, וולצר, כאשר הגיעו למקום, הנאשם סירב לפתוח את הדלת ובעקבות זאת נאלצו לפרוץ את הדלת באמצעות כוחות כיבוי אש. עוד מסרו השוטרים, שכאשר נכנסו לדירה, הנאשם התנגד למעצר, והם נאלצו לעצרו בכוח תוך שימוש באקדח טייזר.
10. המתלוננת מסרה גרסתה הראשונה בדירה ביום 28.12.13. גרסה זאת מתארת את אירועי אותו יום (ת/2, הוגש על תנאי). המתלוננת מסרה שתי הודעות נוספות במשטרה ביום 29.12.13 (ת/3, הוגש על תנאי) וביום 31.12.13 (ת/9, הוגש על תנאי). הודעות אלו מתארות אירועים שאירעו במועדים אחרים.
11. כתב האישום מתבסס בעיקרו על הודאותיה של המתלוננת במשטרה, אלא שהמתלוננת בעדותה בבית המשפט חזרה בה מרוב מרובם של הפרטים שמסרה במשטרה. המתלוננת טענה, כי כל הדברים שמסרה כנגד הנאשם הם דמיונות הנובעים ממחלת הסכיזופרניה שממנה היא סובלת. המתלוננת מסרה בעדותה, כי הנאשם הוא חף מפשע וכי היא מבקשת לשחררו. המתלוננת אישרה בעדותה את גרסתה במשטרה בשני נושאים בלבד, אם כי בהסתייגות מסוימת. לדבריה של המתלוננת, לנאשם היה מפתח אחד והוא סירב לשכפל לה מפתח, לאחר שהיא איבדה את המפתח שלה. מכאן, שכאשר רצתה לצאת מהבית, היה על הנאשם לפתוח לה את הדלת. בעדותה הבהירה, כי כל אימת שרצתה, הנאשם היה מאפשר לה לצאת מהבית. המתלוננת אישרה כי הנאשם זרק עליה קופסת שימורים, אולם לא חזרה על כך שנגרמה לה חבלה כתוצאה מכך.
12. במהלך עדותה של המתלוננת טען בא כוחו של הנאשם נגד קבילותן של הודעותיה במשטרה. הטענה תידון בהמשך הדיון.
13. הנאשם הכחיש את כל המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. לפי גרסתו, בתמצית, כל מעשיו נעשו מתוך דאגה למתלוננת, הסובלת מסכיזופרניה. לדבריו, המתלוננת נעלמה מפעם לפעם מהבית למשך שעות רבות, ושכחה מספר פעמים לסגור את הגז בבית, תוך סיכון הנוכחים. לטענתו, מאז שאבד למתלוננת המפתח, ולאור דאגתו וחששותיו, הוא אינו משכפל לה מפתח ומשגיח על יציאותיה מהבית.
14. במשפט העיד גם מר יע (להלן - "י"), אביו של הנאשם וגרושה של המתלוננת. לדבריו, המתלוננת התלוננה מפעם לפעם על יחסה של הנאשם אליה וטענה כי הוא דחף אותה ותקף אותה. אולם ייתכן מאוד, כי מדובר בדמיונות הנובעים ממצבה הנפשי הקשה של המתלוננת. לדבריו, תחילה האמין לה, אולם בדיעבד סבר שקיימת אפשרות

שתלונותיה הן תוצאה של מצבה הנפשי הקשה. לדבריו של י, המתלוננת אמנם סיפרה לו כי הנאשם אינו נותן לה לצאת מהבית, אולם הדבר נבע מדאגתו של הנאשם לאמו בשל מצבה הקשה.

15. בנוסף העידה גם גב' מ ע (להלן - "מ"), שהיא אחותו של הנאשם, ובתה של המתלוננת. מ עזבה את הבית בגיל צעיר בשל המצב בבית והיא כמעט ואינה נפגשת עם המתלוננת ועם הנאשם. למעשה, פגשה מ את המתלוננת לאחרונה בעת אשפוזו של המתלוננת. המתלוננת מתקשרת למ מפעם לפעם ולדבריה של מ, המתלוננת סיפרה לה כי הנאשם אינו נותן לה לצאת מהבית וכן נוהג כלפיה באלימות פיזית ומילולית. לדבריה, ייתכן מאוד שהנאשם הגביל את יציאותיה של המתלוננת מהבית מאז שהסתובבה המתלוננת עירומה ברחובות. כמו כן תיארה את מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת ואת מצבו המזעזע והמלוכלך של הבית, כפי שראתה בעת ביקורה במהלך אשפוזו של המתלוננת. לדבריה, כאשר המתלוננת היתה מאושפזת, סיפרה לה כי הנאשם זרק עליה קופסת שימורים והיא ראתה המטומה על רגלה. מ הוסיפה, כי המתלוננת ביקשה ממנה, טרם עדותה, לא להחמיר את המצב.

16. עוד העיד במשפט, מר מרדכי גזיאל (להלן - "מרדכי"), שהוא מכר של המתלוננת. לדבריו, החזיר את המתלוננת מהקניון הביתה באחד הימים, אולם למתלוננת לא היה מפתח ולא יכולה היתה להיכנס לבית. בעקבות זאת, הציע לה לישון אצלו. בבוקר סיפרה לו המתלוננת כי הנאשם סוגר אותה בבית ואינו מאפשר לה לצאת. גם ביום 28.12.13 התקשרה אליו המתלוננת וסיפרה לו כי הנאשם לא אפשר לה לצאת מהבית וכתוצאה מכך שוטרים פרצו לביתם והדלת נשברה.

17. במשפט העידה גם ד"ר רווית הללי, שהיא רופאה פסיכיאטרית שטיפלה במתלוננת. סיכום האשפוז ודו"ח ביקור מהאשפוז בחודשים מאי ויוני 2013 הוגשו לבית המשפט (10/ת-11). ד"ר הללי ציינה שכאשר המתלוננת התאשפזה היא היתה מאוד "נסערת". המדובר במצב שהוא חלק מהסימפטומים של המחלה. ד"ר הללי הבהירה כי בהגעתה למיון המתלוננת תוארה כבעלת "בוחן מציאות ושיפוט פגומים בצורה ניכרת". אולם, מדובר במצב הפיך. ביחס למתלוננת בוחן המציאות הפגום בא לידי ביטוי ביחסה לאנשים זרים ולא למשפחתה. לדבריה של ד"ר הללי, המתלוננת לא רצתה לצאת לחופשות. בתחילה, יצאה לחופשה אחת וחזרה במצב רוח חיובי. כאשר יצאה לחופשת סוף שבוע נוספת במהלך חודש יוני, היא חזרה נסערת, וסיפרה שהנאשם היכה אותה, שבר עליה מקל, שפך עליה סיר פסטה וזרק עליה קופסת שימורים. לדבריה, המתלוננת סיפרה כי קופסת השימורים פגעה ברגלה והראתה לה המטומה בגודל של כ-4 ס"מ ליד קרסול שמאל. המתלוננת ביקשה כי לא יפנו למשטרה, וזאת משום שבעבר התלוננה נגד הנאשם ולאחר מכן לא ראתה אותו חמש שנים. ד"ר הללי ציינה שכאשר המתלוננת השתחררה מבית החולים לא היתה במצב פסיכיאטרי. אולם, היא לא פגשה את המתלוננת מאז שחרורה ואיננה יודעת מה היה מצבה במועדים הרלבנטיים לכתב האישום.

18. העידה גם גב' רווית פאררו, שהיא עובדת סוציאלית שטיפלה במתלוננת בבית החולים הפסיכיאטרי בנס ציונה. גב' פאררו מסרה, כי המתלוננת סיפרה לה מפעם לפעם על כך שהנאשם מאיים עליה, מבקש ממנה כספים, לא מאפשר לה לצאת מהבית, ונוקט נגדה באלימות פיזית ומילולית. לדבריה, ביקשה מספר פעמים מהמתלוננת לפנות למשטרה. כמו כן העידה, כי במהלך אשפוזו, סיפרה לה המתלוננת כי הנאשם זרק עליה קופסת שימורים וכן ראתה המטומה ברגלה בעת שהמתלוננת חזרה מחופשה. גם קודם לאשפוזו סיפרה לה המתלוננת כי הנאשם הרביץ לה עם מנורה אשר נשברה עליה.

19. אומר כבר עתה, כי מהימנותם של המתלוננת והנאשם יידונו בנפרד. באשר לעדים הנוספים, לא מצאתי כל סיבה לפקפק במהימנותם. הגם שי ומ הם קרובי משפחה של הנאשם והמתלוננת, הם מסרו גרסאות הגיוניות, המתיישבות עם פרטי הרקע של המקרה, ועולות בקנה אחד זו עם זו. הן י והן מ היו זהירים בעדויותיהם ולא ניסו להפריז בתיאור המצב. הגם שנטען כי למ יש אינטרס כלכלי בירושה, לא מצאתי כי הגזימה בתיאורה. וודאי שאין לי יסוד לפקפק בעדויותיהן המקצועיות של ד"ר הללי ושל גב' פאררו. אולם יש לזכור, כי כל העדויות כולן של עדים אלו, ככל שהן נוגעות

לדברים ששמעו מפי המתלוננת, הן עדויות שמיעה, והן יכולות לשמש, לכל היותר, כראיה לעצם אמירת הדברים על ידי המתלוננת.

קבילות אמרותיה של המתלוננת במשטרה

20. כאמור, בתיק דנן מתעוררת שאלה מקדמית שעניינה קבילות האמרות שמסרה המתלוננת במשטרה.
21. במהלך עדותה חזרה בה המתלוננת ממרבית גרסתה במשטרה, למעט ביחס למספר נושאים שיידונו להלן. בעקבות זאת, ביקשה באת כוח התביעה להגיש את אמרותיה במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ולהכריז עליה כעל עדה עוינת.
22. בא כוח הנאשם התנגד להגשת אמרותיה של המתלוננת במשטרה. לטענתו, המתלוננת סובלת ממחלת נפש ואמרותיה אינן עומדות בתנאים שנקבעו בסעיף 20 לחוק חקירת והעדת אנשים עם מוגבלות. מכאן שאמרותיה של המתלוננת אינן קבילות.
23. בתשובה טענה באת כוח התביעה, כי אין כל ראייה לכך שהמתלוננת היתה מוגבלת ביכולתה להיחקר. השוטרים שחקרו את המתלוננת העידו, כי המתלוננת היתה צלולה וענתה תשובות ענייניות. מכאן שלא היה כל יסוד לסברה כי המתלוננת מוגבלת בדרך כלשהי ביכולתה להיחקר והשוטרים לא היו מחויבים לחקור את המתלוננת בהתאם להוראות החוק האמור. מכל מקום, טענה באת כוח התביעה, כי גם אם היה על השוטרים להקליט את חקירותיה של המתלוננת, הרי שעל היעדר ההקלטה להילקח בחשבון לעניין משקלן של האמרות ולא לעניין קבילותן.
24. המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת ואמרותיה של המתלוננת במשטרה הוגשו בתיק על תנאי (ת/2, ת/3 ו-ת/9), כאשר קבעתי כי קבילותן של האמרות תדון בהכרעת הדין.
25. הדיון בהקשר זה, עניינו, אפוא, תחולת חוק חקירת והעדת אנשים עם מוגבלות, על המקרה שלפנינו.
26. בטרם אפרט את סעיפי החוק הרלבנטיים לענייננו, נדמה כי ראוי שמטרת החוק תהא לנגד עינינו בבואנו לפרש את סעיפי החוק. למרבה הצער, החוק כמעט ולא נדון בפסיקת בתי המשפט, אלא במקרים ספורים (ראו, למשל: ע"פ 5382/11 פלוני נ' מדינת ישראל (10.5.12)). מהתיק שלפניי עולה, כי גם יישומו של החוק לוקה בחסר.
27. מעיון בחוק, בהצעת החוק ובדברי הכנסת הרלבנטיים, ניתן ללמוד כי מטרת החוק היא כפולה: מחד, להתאים את הליך החקירה וההליך המשפטי לאנשים עם מוגבלויות, תוך שמירה על זכויותיהם; ומאידך, להקנות לרשויות המשפט את הכלים להפיק מעדותו של האדם המוגבל את המירב, וזאת לאור הקושי הקיים בחלק מהמקרים להעריך את מהימנותו של העד בכלים השגרתיים (ראו, הצעת חוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), התשס"ד, 2004, ה"ח 101 (10.5.2004); דיון בועדת חוק חוקה ומשפט, פרוטוקול מס' 325 (16.11.04)).

28.

סעיף 1

מגדיר

"אדם עם מוגבלות נפשית" כדלקמן: "אדם עם לקות נפשית שבשלה מוגבלת יכולתו להיחקר או למסור עדות".

29. לפי סעיף 17(א) לחוק:

"חוקר משטרה יתעד חקירת אדם עם מוגבלות נפשית שדבר מוגבלותו הובא לידיעתו, והוראות סעיף 10(א) עד (ד) יחולו, בשינויים המחויבים".

30. לפי סעיף 10 לחוק:

"(א) החוקר המיוחד יתעד חקירה הנעשית על ידו, במלואה, לרבות כל חילופי הדברים עם הנחקר או עם אחרים בנוכחותו, כדלקמן:

(1) בתיעוד חזותי ...;

31. סעיף 20 לחוק קובע, כדלקמן:

"(א) בסימן זה ובסעיף 24, "אדם עם מוגבלות" - אדם עם מוגבלות שכלית או מוגבלות נפשית.

(ב) אמרה שנגבתה מאדם עם מוגבלות (בסעיף זה - העד) תהא קבילה כראיה, אם תועדה בהקלטה חזותית, התקבלה חוות דעת מומחה ולפיה העד הוא אדם עם מוגבלות (בסעיף זה - חוות הדעת של המומחה), החוקר המיוחד או חוקר המשטרה, לפי הענין, שגבה את האמרה, העיד על נתינתה, והתקיים אחד מאלה:

(1) האדם שנתן את האמרה מעיד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו; הוראות הדין החל בישראל לענין פסקה (2) של סעיף 10א(א) לפקודת הראיות יחולו, לפי הענין, גם על עדות כאמור בפסקה זו; בפסקה זו, "דין" - לרבות הלכה פסוקה;

(2) בית המשפט פטר את האדם ממסירת עדותו, לפני תחילת עדותו או במהלכה ...".

32. הכלל הוא, אפוא, כי חקירתו של "אדם עם מוגבלות" תתועד בתיעוד חזותי. יתר על כן, אמרה שנגבתה מ"אדם עם מוגבלות" תהא קבילה רק אם תועדה בהקלטה חזותית, התקבלה חוות דעת מומחה, החוקר הרלבנטי העיד בבית המשפט והעד שנתן את האמרה מעיד, או לחלופין, שבית המשפט פטר אותו מעדות בנסיבות המפורטות בחוק.

33. תנאי מקדמי לתחולתו של סעיף 20 לחוק הינו כי האמרה נגבתה מ"אדם עם מוגבלות" כהגדרתו בסעיף 1 לחוק. כתנאי לתחולתו של סעיף 20 יש להכריע בשאלה הראשונית אם העד עונה להגדרת "אדם עם מוגבלות", דהיינו האם העד הוא "אדם עם לקות נפשית שבשלה מוגבלת יכולתו להיחקר או למסור עדות?"

34. ניתן לחלק את שאלת ההגדרה של עד כ"אדם בעל מוגבלות" לשאלות משנה: השאלה האחת - האם לעד ישנה לקות נפשית? לשאלה זאת נלווית שאלה משנית והיא, האם השוטרים שחקרו את העד היו מודעים ללקות הנפשית של העד טרם החקירה, ומה משמעות שיש לייחס לכך, אם בכלל; והשאלה השנייה - האם בשל כך היתה מוגבלת יכולתו להיחקר?

35. בטרם מתן מענה לשאלות שהצגתי בתיק שלפניי, אבקש להעיר, שכאשר שוטרים מודעים לכך שבפניהם עד או חשוד שהוא בעל לקות נפשית, הרי שמן הראוי כי יקליטו את החקירה בתיעוד חזותי, גם אם אין וודאות באותה העת

כי יכולתו של אדם להיחקר מוגבלת. הדברים נובעים מהוראות החוק, מטרתו ותכליתו.

36. אבהיר: החוק אינו קובע, מי הגורם המוסמך להחליט אם יכולתו של העד להיחקר מוגבלת. נראה גם שיש לאפשר לבית המשפט ביקורת על ההחלטה. בנסיבות אלו, וכאשר ישנן ראיות לכך שהעד אכן מוגבל נפשית (או שכלית), ספק אם ראוי ששוטר רגיל יקבל את ההחלטה בדבר מוגבלותו של העד להיחקר, ולכל הפחות ראוי שיהיה מעורב בכך חוקר מיוחד. יש לזכור, כי רוב השוטרים לא הוסמכו ואין להם מומחיות להעריך אם יכולתו של העד להיחקר מוגבלת. מכל מקום, בכל מקרה של ספק, יש עדיפות ברורה להקלטת החקירה, וזאת על מנת להבטיח כי השופט יוכל להתרשם באופן בלתי אמצעי ממצבו של העד בעת החקירה.

37. בענין שלפניי, אין מחלוקת כי המתלוננת סובלת מזה שנים רבות ממחלת הסכיזופרניה (ת/11).

38. מהראיות עולה גם שהשוטרים היו מודעים ללקות של המתלוננת, או לכל הפחות היו צריכים להיות מודעים לה. ראשית, המתלוננת עצמה העידה כי אמרה לשוטר שילואן וכן לשוטרת אפלבאום, כי היא חולת סכיזופרניה ונוטלת כדורים באופן קבוע (פרוטוקול הדין, מעמ' 38, שורה 25 ועד עמ' 39, שורה 4); השכנים מסרו לשוטרים קודם לפריצתם לבית, כי מתגוררת שם אישה חולת נפש וכי הבית מאוד מלוכלך (שם, בעמ' 76, שורות 3 - 4; ת/12).

39. גם מצבו של הבית מעיד יותר מאלף מילים על מצבם הנפשי של המתגוררים בו, כפי שניתן ללמוד מדברי השוטרים המעידים כי הבית היה בבלגן קיצוני ומסריח, ומהתמונות שהוגשו לבית המשפט (ת/13). מכאן כי השוטר שילואן שחקר לראשונה את המתלוננת בוודאי ידע על מצבה הנפשי. גם השוטרת אפלבאום אישרה כי בעת חקירת המתלוננת ידעה שהמתלוננת סובלת מבעיה נפשית מוכרת וכי היתה מאושפזת בשל כך (פרוטוקול הדין, בעמ' 66, שורות 28 - 32); על מודעותה של השוטרת אפלבאום לחשיבות ההקלטה כאשר מדובר בחקירה של עד בעל לקות נפשית ניתן ללמוד מהעובדה שדווקא את חקירת הנאשם הקליטה, על סמך דו"חות הפעולה של השוטרים והעובדה שנשלח לבדיקת כשירות למעצר (שם, בעמ' 67, שורות 9 - 14).

40. המסקנה הינה כי לא זו בלבד שהמתלוננת היא אדם עם "לקות נפשית", אלא שהשוטרים היו מודעים לכך.

41. השאלה שיש לדון בה כעת, הינה היא האם בשל לקותה, היתה מוגבלת יכולתה של המתלוננת להיחקר?

42. במקרה שלפנינו, המתלוננת לא נחקרה על ידי חוקר מיוחד וכאמור, חקירתה לא הוקלטה. כל השוטרים שחקרו את המתלוננת העידו, כי המתלוננת היתה עניינית וענתה בחקירתה תשובות כאדם רגיל. מכאן מסקנתם, כי יכולתה של המתלוננת להיחקר לא היתה מוגבלת, כדלקמן:

א. השוטר שילואן גבה את גרסתה של המתלוננת בביתה ביום 28.12.13 (ת/2, הוגש על תנאי). לדבריו, המתלוננת היתה נסערת ובוכיה אולם לא היה משהו שלא "בסדר" איתה או חריג (פרוטוקול הדין, בעמ' 15, שורות 18 - 20; ובעמ' 59, שורות 28 - 31).

ב. השוטרת נטליה גבתה את הודעתה של המתלוננת ביום 29.12.13 (ת/3, הוגש על תנאי). לדבריה, למרות שהמתלוננת בכתה מפעם לפעם, היא אינה זוכרת דבר חריג והכל היה נראה לה תקין. לדבריה, לא סברה כי מוגבלת יכולתה של המתלוננת להיחקר ומטעם זה לא הקליטה את חקירתה (שם, בעמ' 62, שורות 1 - 11).

ג. השוטרת לירון אפלבאום גבתה את הודעתה של המתלוננת ביום 31.12.13 (ת/4, הוגש על תנאי). לדבריה, המתלוננת היתה עניינית והיא לא מצאה מקום להקליט את החקירה. עוד ציינה, כי

גם אם יש מידע על לקות נפשית, ומדובר באדם מוזנח ותמונות של ביתו אינם של אדם נורמאלי, אין מקום להקליט את החקירה כאשר הוא עונה לענין. לדבריה, גם ד"ר הללי מסרה לה בשיחה אישית ובלתי פורמאלית כי המתלוננת צלולה ועונה לענין ואינה ממציאה דברים, וזאת הגם שסירבה למסור דברים אלו בהודעה בשל חסיון רפואי (**שם**, בעמ' 64 - 68).

43. כפועל יוצא מהחלטתם של השוטרים, כי יכולתה של המתלוננת להיחקר לא היתה מוגבלת, וזאת למרות הראיות הברורות לכך שהמתלוננת היא חולת סכיזופרניה, לא הקליטו את חקירתה. לאור זאת, אין לבית המשפט כל אמצעי לבחון את מצבה של המתלוננת, בדיעבד, אלא באמצעות עיון בהודעותיה.

44. מעיון בהודעותיה של המתלוננת, לא ניתן להסיק כי המתלוננת היתה מוגבלת ביכולתה להיחקר. כאמור, גם מדברי השוטרים בבית המשפט, לא עולה כל מסקנה אחרת. מכאן, כי אין באפשרותי לקבל את עתירת בא כוח הנאשם, ולקבוע כי הודעותיה של המתלוננת אינן קבילות. ההודעות ייבחנו, אפוא, לפי הכללים שהותוו בסעיף 10א לפקודת הראיות.

45. בטרם חתימת נושא זה אבקש להדגיש, כי ההחלטה שלא להקליט את חקירות של אדם הסובל מלקות נפשית פוגעת ביכולתו של בית המשפט לממש את מטרות החוק, דהיינו להפיק מעדותו של העד את המירב, וזאת לאור הקושי הקיים בחלק מהמקרים להעריך את מהימנותו של העד בכלים השגוריים. קושי זה קיים גם במקרה שלפניי, כפי שאפרט בהמשך.

46. לכך יש להוסיף, כי גם הצעתי בדיון, להעיד את המתלוננת בהתאם לאחת מהאפשרויות המנויות בסעיף 22 לחוק, זכתה להתנגדות מצדה של התביעה, דווקא (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 18). אודה, כי שקלתי אם להורות על שמיעת עדותה בהתאם לאחת האפשרויות המנויות בחוק, בהתאם לשיקול הדעת המסור לבית המשפט, אולם החלטתי כי לאור התנגדות התביעה דווקא, אין מקום להורות על כך. עם זאת, ייתכן מאוד שלו היתה נגבית עדותה של המתלוננת באחת האפשרויות המנויות בסעיף 22 לחוק, היה בכך כדי לסייע לבית המשפט להעריך את מהימנותה של המתלוננת כראוי.

47. משקבעתי כי הודעות המתלוננת במשטרה הן קבילות, הרי שההודעות ייבחנו במבחני המהימנות המקובלים, ולאור סעיף 10א לפקודת הראיות, שלפיו הוגשו ההודעות לבית המשפט.

גרסתה של המתלוננת - סעיף 10א לפקודת הראיות והערכת מהימנות

48. המתלוננת היא עדת התביעה המרכזית בתיק ביחס לשמונה האישומים המיוחסים לנאשם. כאמור, המתלוננת חזרה בה במסגרת עדותה בבית המשפט. מרוב רובם של הדברים שמסרה בהודעותיה במשטרה. ההחלטה אם להעדיף את גרסתה במשטרה או שמא את עדותה בבית המשפט, תעשה לאור סעיף 10א לפקודת הראיות הקובע תמרוי אזהרה להרשעת אדם לפי עדות מפלילה שלא נשמעה בפניו, כדלקמן: האחת, רישום הטעמים להעדפת ההודעה במשטרה; השניה, שיש להודעה "דבר לחיזוקה". סעיף 10א לפקודת הראיות אינו קובע איזו גרסה היא עדיפה וההחלטה מסורה לבית המשפט הדן בכל תיק ותיק (לניתוח סעיף 10א ומשפט משווה, ראו: ע"פ 182/12, 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני (7.7.14)).

49. על מנת לקבוע אם עליי להעדיף את גרסתה של המתלוננת במשטרה או שמא את עדותה בבית המשפט, אפרט את גרסאותיה של המתלוננת, תוך הערכת מהימנותה.

50. כאמור, קבעתי כי הודעותיה של המתלוננת במשטרה הן קבילות. בחקירותיה במשטרה, מסרה המתלוננת, כדלקמן:

א. בחקירתה ביום 28.12.13 (ת/2) מסרה, כי הנאשם מתעלל בה באופן קבוע ומאיים עליה וכי באותו יום בטרם הגיעו השוטרים, הנאשם איים עליה כי "יפוצץ אותה במכות" ודרש שתיכנס לחדרה. עוד מסרה כי יום קודם לכן, היתה לה בריחת שתן והנאשם שפך עליה קומקום מים חמים. המתלוננת הוסיפה, כי שבועיים קודם לכן נתן לה הנאשם בוקס בפנים. על דברים אלה סיפרה, לטענתה, לגרושה, לחברה שלה ולעובדת הסוציאלית. עוד מסרה כי היא חולת סכיזופרניה, אולם היא לוקחת כדורים והיא "בסדר גמור". המתלוננת ביקשה כי לא יעצרו את הנאשם משום שהוא עלול להתאבד.

ב. בחקירתה ביום 29.12.13 (ת/3) ציינה, כי הנאשם שפך עליה מים רותחים בעת בריחת השתן. עוד מסרה המתלוננת כי הנאשם לא רצה לתת לה מפתח של הבית, משום שאינו סומך עליה מאז שהתאשפזה. המתלוננת הוסיפה כי הנאשם מקלל אותה ומאיים עליה, אבל לטענתה הנאשם לא הרביץ לה, אלא רק נתן לה בוקס. לדבריה, ביום 28.12.13 היה ויכוח והיא הזמינה משטרה, אולם הנאשם קרא לה לחדר ולא נתן לה לצאת מהבית ואמר "זה בטח שכנים". עוד ציינה שכאשר נכנסו השוטרים, הנאשם התנגד והשוטרים "עשו לו חשמל" ואזקו אותו.

ג. בחקירתה ביום 31.12.13 (ת/9) אישרה המתלוננת, כי הנאשם זרק עליה קופסת שימורים מספר חודשים לפני כן, וכי נוצר לה כתוצאה מכך סימן ברגל. המתלוננת ג' דיווחה כי הנאשם זרק עליה מנורה לפני האשפוז האחרון, אולם היא לא פגעה בה. המתלוננת הוסיפה, כי לפני האשפוז האחרון, הנאשם נעל אותה בביתה והיא צעקה לשכנים שיעזרו לה. לטענתה, הנאשם נעל אותה משום שאינו סומך עליה. עוד הוסיפה כי הנאשם שפך עליה מרק חם, וטען כי היא מבשלת עם "ג'וקים ונמלים".

51. בעדותה, חזרה בה המתלוננת מהודעותיה במשטרה, וזאת ביחס לרוב הפרטים שייחסה לנאשם. המתלוננת טענה כי דמיינה את רוב רובם של הדברים שייחסה לנאשם במשטרה, ולחלופין, כי השוטרים משקרים ביחס לאמור באמרותיה, או שתי האפשרויות גם יחד.

52. כאן המקום להעיר, כי לאורך כל עדותה של המתלוננת הנאשם צעק קריאות ביניים, לרבות: "את מדמינת", "אל תתעללי בה", "אני לא ביקשתי ממנה סליחה", ו"עלילת המאה".

53. עדותה הראשית של המתלוננת היתה קצרה, טרם הוכרזה כעדה עוינת. במהלך עדות זאת תיארה המתלוננת את מערכת יחסיה עם הנאשם, שעמו היא מתגוררת בשלוש השנים האחרונות, כמערכת טובה מאוד. לדבריה, היא יוצאת עם הנאשם לקניות וסידורים ואף פעם לא היו לה בעיות עמו. עוד הוסיפה, כי לאחר שאושפזה בפעם האחרונה, כאשר חדלה ליטול את הכדורים הפסיכיאטריים, החלה לדמיין דמיונות על עצמה, על הבן שלה ועל אנשים אחרים (פרוטוקול הדין, בעמ' 17, שורות 11 - 22).

54. אין לי ספק, כי המתלוננת ניסתה לתאר את יחסיה עם הנאשם באופן אידילי, שאיננו משקף את המציאות. אם אכן מעולם לא היו למתלוננת בעיות עם הנאשם, מדוע סיפרה היא עצמה על בעיותיה עם הנאשם למספר אנשים ובמשך תקופה ארוכה? ומדוע הזעיקה את המשטרה ביום 28.12.13?

55. יתר על כן, בהמשך עדותה הודתה המתלוננת כי היו לה בעיות עם הנאשם, וזאת גם אם להערכתה הנאשם

לא עשה לה כל רע. המתלוננת התייחסה בעדותה הראשית, טרם הוכרזה כעדה עוינת, לשני נושאים, אשר יידונו להלן במסגרת הדיון באישומים השונים: האחד, טענתה כי הנאשם לא נעל אותה בבית, אלא שבידו היה מפתח אחד כאשר לה לא היה מפתח. מכאן כי לא היתה יכולה לצאת מהבית בלי שהנאשם פתח לה את הדלת. טענה זאת מתקשרת הן לאישום הראשון והן לשמיני; השני, דבריה כי הנאשם זרק עליה קופסת שימורים. דברים אלו מתקשרים לאישום החמישי.

56. לאחר עדות ראשית קצרה, המשיכה המתלוננת והכחישה את רוב רובם של המעשים שייחסה לנאשם במשטרה וציינה מספר רב של פעמים כי הנאשם חף מפשע, וכי היא מעוניינת בשחרורו. כמו כן ציינה כי היא מתחרטת שהזמינה משטרה, משום שהנאשם לא עשה לה כל רע. המתלוננת ציינה עשרות פעמים, כי כל המעשים שייחסה לנאשם במשטרה, היו בגדר דמיון. לדבריה, כל מה שכתוב היא לא אמרה וזה דברי שקר. עוד הוסיפה: "לא משנה, שיקרתי, דמיינתי, זה הכל אותו דבר. בדמיון הכל אותו דבר" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 26, שורות 25 - 32). עם זאת, המתלוננת לא חזרה בה מתיאור האירוע שבו הנאשם זרק עליה קופסת השימורים.

57. לשם המחשת הכחשותיה, יובאו להלן מספר ציטוטים:

א. "... היה לי דמיון, הייתי מדמיינת כל מיני דברים, אמרתי כל מיני דברים לא נכונים. כבוד השופטת אני חולת סכיזופרניה מגיל 17 אני מתאשפזת, נכנסת יוצאת, בגלל שאני מדמיינת כל מיני דברים ורואה כל מיני דברים בעיניים, אני מדמיינת כל מיני אנשים, שומעת קולות, כל זה קורה לי אחרי שאני מתאשפזת. הייתי לוקחת הרבה כדורים, הייתי מבולבלת, ובגלל זה לא הרגשתי טוב ולא ידעתי מה אני מדברת ולא זכרתי כלום (בוכה) ... אני לא יכולה לדבר (מתייפחת בבכי) הבן שלי יקר לי, הבן שלי יקר לי, אני אוהבת אותו" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 18, שורות 1 - 7).

ב. "הם גם סילפו דברים במשטרה, הם אמרו שפוצץ אותי והשתין וחירבן עליי, אני בכלל לא אמרתי את זה, הם הוסיפו כל מיני דברים ובסוף החתימו אותי. לא אמרו לי על מה אני חותמת אפילו... אמנם אני חולה אבל אני לא מטומטמת" (**שם**, בעמ' 21, שורות 23 - 25).

58. המתלוננת הוסיפה כמה וכמה פעמים, כי היא אוהבת את הנאשם ואינה יכולה לחיות בלעדיו. עוד אמרה: "אני רוצה אותו בבית. כבוד השופטת, תשחררי אותו ... אני מתחננת לפניך, יש לי סיוטים בלילה שאני רואה אותו מולי ... אני סולחת לו, הוא עשה טעות אני סולחת לו. הוא ביקש ממני סליחה, תסלחי לו (מתייפחת בבכי) (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 23). בהמשך הוסיפה: "כל מה שקרה אני סולחת לו" (**שם**, בעמ' 24, שורה 10). כאשר נשאלה מדוע אמרה שסולחת לו אם לא עשה לה דבר, ענתה המתלוננת: "הייתי מבולבלת תעזבי אותי" (**שם**, בעמ' 24, שורות 17 - 18).

59. אין לי ספק, כי חלק ארי מעדותה של המתלוננת והכחשותיה את כל המעשים המיוחסים לו, נבע מאהבתה ודאגתה של המתלוננת לבנה, הנאשם. העובדה, כי ציינה, יותר מפעם אחת, כי היא סולחת לו, מעידה על כך שהנאשם אכן פגע בה בדרך כלשהי. אולם, קשה היה מתוך עדותה להעריך, איזה חלק בדיוק מתוך דבריה הם דברי אמת ואילו דברי שקר.

60. יתר על כן, אין לי ספק, כי המתלוננת לא אמרה אמת בבית המשפט, וזאת בכמה וכמה הזדמנויות. אדגים זאת באמצעות מספר דוגמאות קיצוניות, אשר אינן קשורות דווקא ללב המחלוקת, כדלקמן:

א. המתלוננת מסרה כי ביתה נקי. כמו כן הכחישה, כי התמונות שהוצגו לה (**ת/13**) הן של ביתה (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 33). המתלוננת למעשה הכחישה עובדות שלא יכולה להיות לגביהן מחלוקת. האחת, כי התמונות צולמו בביתה שלה; והשניה, כי מצבו של הבית בכי רע. המדובר בעובדות שעליהן העידו, מ והשוטרים שהיו בבית, והן ניכרות מתוך התמונות עצמן.

המדובר בהכחשה של עובדות פשוטות, והכחשתה עומדת בסתירה לתמונות שהוצגו לה. המעיין בתמונות המשקפות זוהמה וחוסר סדר קיצוניים, יכול להתרשם מהפער הבלתי ניתן לגישור בין הדברים הנראים בתמונה לבין דבריה של המתלוננת.

ב. דוגמא נוספת נוגעת לדבריהם של עדים אחרים בתיק, לרבות י, מ, ד"ר הללי וגב' פאררו. למעשה, כל העדים מספרים כי המתלוננת דיווחה להם במהלך התקופה הרלבנטית לאירועים נשוא כתב האישום, כי הנאשם נוקט כלפיה באלימות. המדובר בעדים אובייקטיביים ואין כל יסוד לסברה כי הם אינם מספרים אמת. המתלוננת לא טענה אך כי היא דמיינה את הדברים, אלא הכחישה את עצם אמירת הדברים לאותם עדים. המתלוננת טענה כי "כולם משקרים", והסכימה לסייג את דבריה לי ש"הכל בדמיון" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 34, שורות 13 - 27; ובעמ' 35, שורות 1 - 6).

גם כאן ניתן להתרשם מהפער בין המציאות - עדים מספרים כי המתלוננת אמרה להם דברים - לבין דברי של המתלוננת, כי כלל לא אמרה את הדברים עליהם דיווחו העדים.

ג. דוגמא נוספת נוגעת לעצם הכחשתה של המתלוננת את השיחה שלה עם מרדכי ביום 30.12.14 - שיחה שעליה העיד מרדכי. לא זו בלבד שהמתלוננת הכחישה את השיחה, אלא טענה שכלל אין לה את הטלפון שלו, וכי איננה יודעת מדוע אמר דברים כאלו (**שם**, בעמ' 39, שורות 19 - 26; ועמ' 42, שורה 19 ועד עמ' 43, שורה 9). לא מצאתי כל סיבה, אפילו היפותטית מדוע יציין מרדכי, כי שוחח עם המתלוננת אם לא התקיימה שיחת כזאת ואם כלל אין לה את מספר הטלפון שלו.

61. השאלה היא, האם ניתן בנסיבות אלו, שבהן ברור, כי המתלוננת אינה אומרת אמת בבית המשפט, להגיע למסקנה, כי יש להעדיף את הודעותיה במשטרה? יודגש, כי אין המדובר במקרה שבו מתלוננת חוזרת בה מעדותה במשטרה ותו לא, אלא שהמתלוננת מוסיפה ואינה אומרת אמת בבית המשפט בנושאים שאינם קשורים כלל ללב הענין.

62. לכל אלה יש להוסיף, את השפעת מחלתה של המתלוננת על הערכת מהימנותה ועל המשקל שיש לייחס לגרסתה. עליו להעריך את משקל גרסתה של המתלוננת, בין היתר על רקע מצבה הפסיכיאטרי והשפעת מצב זה, אם בכלל, על מהימנותה.

63. כאמור, המתלוננת היא חולת סכיזופרניה מזה שנים רבות. היא אושפזה בבית חולים פסיכיאטרי בחודש מאי 2013 ושחררה בחודש יוני 2013. לפי סיכום האשפוז (**ת/11**), המתלוננת סובלת מהפרעה סכיזואקטיבית מזה שנים רבות והיא מוכרת למערכת מאשפוזים קודמים. עוד עולה, כי שבועיים לפני האשפוז, מצבה הנפשי החמיר, הזניחה את הבית ומצב רוחה מרומם. המשטרה הביאה אותה למיון, לאחר שבוע לפני כן שוטטה ערומה ברחובות והוחזרה לביתה. באותו יום התקבלה קריאה משכנים. השוטרים הגיעו לבית וראו את המתלוננת כאשר היא משליכה חפצים מהחלון, צועקת ומתפרעת. הבית היה במצב של הזנחה. גם בדרכה לחדר המיון ניסתה להתפשט ושפכה על עצמה מים. עוד עולה, כי המתלוננת הגיעה למיון, כאשר היא מרושלת ומוזנחת בהופעתה, מדיפה ריח זיעה חריף ויחפה. צויין כי המתלוננת באי שקט פסיכומטורי בינוני, צועקת, מאיימת וכי יש לה הפרעות קשות במהלך החשיבה, מחשבות שווא של גדלות, מחשבות פרנואידיאליות ועדות להלוצינציות. כמו כן צויין כי היא סובלת מבוחן מציאות ושיפוט פגומים בצורה ניכרת וכי היא חסרת תובנה למצבה (**ת/11**).

64. משמעות הדבר, שמספר חודשים לפני האירוע נשוא האישום, היה בוחן המציאות והשיפוט של המתלוננת "פגומים בצורה ניכרת". יתר על כן, מכיוון שמיוחס לנאשם כי האירועים נשוא האישומים השני והשמיני אירעו במהלך תקופה ארוכה, הרי שמדובר בתקופה שהיא מקבילה - לפני ואחרי - אשפוזיה של המתלוננת בבית החולים הפסיכיאטרי.

65. יתר על כן, המתלוננת מסרה, כי אינה זוכרת דבר מאשפוז האחרון בבית החולים הפסיכיאטרי בשנת 2013 (פרוטוקול הדין, בעמ' 36), הדבר המלמד על מצבה הקשה בעת האשפוז. הדבר גם מלמד על קושי לזכור אירועים בעת שפורצת מחלתה של המתלוננת.
66. אמנם, הפסיכיאטרית, ד"ר הללי, העידה שכאשר המתלוננת עזבה את בית החולים היא לא היתה בהתקף פסיכוטי ומצבה היה טוב בהרבה. אולם, המדובר בדיווח הנכון, כך לפי דבריה של ד"ר הללי, ליום השחרור.
67. הוכח גם כי מצבה של המתלוננת אינו יציב, אלא שלכמות התרופות ולסוג התרופות ישנה השפעה עליה. כך העידו כל הסובבים אותה, לרבות ד"ר הללי. כך למשל, הפסקת נטילת התרופות, הביאה את המתלוננת לאשפוז האחרון שלה לפני האירועים נשוא כתב האישום (פרוטוקול הדין, בעמ' 41; ובעמ' 99, שורות 11 - 19).
68. על בוחן המציאות הלקוי של המתלוננת למדתי גם מתוך העדויות שלפניי. המתלוננת עצמה, הנאשם, מ וי מסרו, כי המתלוננת הדליקה מספר פעמים את הגז בבית ושכחה לסגור אותו וכי הבית כמעט נשרף באחת הפעמים (פרוטוקול הדין, בעמ' 40, שורות 27 - 29). המתלוננת הסתובבה מספר פעמים ערומה ברחובות, ניסתה להוריד את בגדיה וגם שפכה על עצמה מים בנוכחות שוטרים (שם, בעמ' 41, שורות 1 - 5; ובעמ' 42, שורות 13 - 19).
69. גם בדיונים שלפניי, הגם שנטען כי מצבה טוב בהרבה, התרשמתי, כי בוחן המציאות והשיפוט שלה לקויים ביותר.
70. כך למשל, לאחר שהוכרזה כעדה עוינת, אמרה את הדברים הבאים: "תפסיקו אני לא רוצה לשמוע אתכם, אני הולכת, מה זה עדה עוינת? אני אשה חולה ... אני חליתי ואני אושפזתי בבית חולים. ב-2013 התאשפזתי והשתחררתי, הייתי לוקחת 10 כדורים והייתי מבולבלת, השנה אני לוקחת 3 כדורים במקום 10 כי אני יותר מאוזנת" (פרוטוקול הדין, בעמ' 23, שורות 5 - 8).
71. מספר פעמים אמרה המתלוננת לבאת כוח התביעה "לא רוצה לשמוע אותך, דברי לקירות" ובהמשך כיסתה את אוזניה עם שתי ידיה (פרוטוקול הדין, בעמ' 35, שורות 8 - 14; ובעמ' 33, שורות 13 - 18).
72. כאשר נאמר לה שסיפרה במשטרה שהנאשם טוען כי היא מבשלת עם ג'וקים ונמלים, צחקה ואמרה "עם נחשים ופשפשים" (פרוטוקול הדין, בעמ' 38, שורות 3 - 16).
73. המתלוננת אישרה כי הבאבא סאלי ודליה רבין מדברים עמה ואמרה שהיא אוהבת את יצחק רבין, ושהיא רצתה לעלות לקבר שלו כשהיתה חולה (פרוטוקול הדין, בעמ' 42, שורות 4 - 12).
74. המתלוננת, שהיתה נוכחת ברוב הדיונים בבית המשפט, צעקה מפעם לפעם צעקות ביניים כלפי עדים וכלפי התובעת, וניסתה להתערב במהלך הדיונים. במקרים רבים צעקה "זה שקר", "זה לא נכון", "הכל שקר", וכיוצא באלה. למרות שהתירתי במתלוננת, המשיכה לצעוק ולהפריע למהלך הדיונים. בנוסף, באחד הדיונים, היכתה את התובעת. לאור האמור, נאלצתי להוציאה מאולם בית המשפט. בנוסף, מפעם לפעם פרצה בבכי רם וצעקות שבר באולם בית המשפט.
75. מתן מלוא המשקל להודעותיה של המתלוננת במשטרה מעורר קושי ממשי, וזאת משום מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לפני גביית גרסאותיה במשטרה וההערכה שלפיה באשפוז האחרון "בוחן המציאות והשיפוט" שלה נמצאו לקויים ביותר. כל זאת, כאשר המתלוננת חזרה בה מהודעותיה במשטרה, וטענה שכל הדברים שמסרה הם בגדר דמיונות.

76. הלכה פסוקה היא, כי ההתחשבות במצבו הנפשי או השכלי של העד צריכה להיעשות בשלב של הערכת משקל העדות. כושר תפיסת המציאות שונה מאדם לאדם ועל בית המשפט לבחון כל עדות המובאת בפניו לגופה (ע"פ 5339/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (3), 769 (11.2.99)).

77. עוד נאמר בהקשר של הערכת עדים בעלי לקות נפשית, כי:

"... בבא בית המשפט לדון בשאלת משקלה של העדות, אין בידו, מטבע הדברים, לסמוך על התרשמותו הבלתי אמצעית בלבד מן העד, וסימנים שאנו נותנים בעד "רגיל" בעומדו על דוכן העדים כדי לבחון על פיהם את אמינות דבריו... עלולים להביא למסקנות מוטעות. שעיקר החשש אינו משקר מכוון של העד, אלא מעירוב תחומים בין שני עולמות, של מציאות ודמיון, בהם הוא חי, לכדי עולם אחד. בחינת עדות כזאת אך ורק על פי הגיונם של הדברים ועל פי טביעת עינו של השופט, אינה יפה, על כן, לחקר עולמו העלום של חולה הנפש, כש"גלוי וידוע לכל שאדם הסובל ממחלת נפש יכול, בעת ובעונה אחת, להיות אדם בעל אינטליגנציה גבוהה העלולה להטעות את הבריות ולטשטש את סימני המחלה"...אכן, יש בחוות דעתו של מומחה לנפש על מהות מחלתו של העד, סימניה ואיפיוניה, לתת לשופט אותות אזהרה לגבי התייחסותו הראויה לעדות או לחלקים ממנה, ולהעמידו על נקודות התורפה שעליהן יש לתת את הדעת במיוחד. אולם אין דעתו של המומחה יכולה, כדבר מובן מאליו, לשמש תחליף לקביעות המתחייבות מן העדות, שכל כולן מסורות לשיקול דעתו של בית המשפט והוא הפוסק האחרון בהן" (ע"פ 800/85 ברדה נ' מדינת ישראל, פ"ד (מ) 266, בעמ' 270 - 271 (4.11.86)).

78. באותה פרשה קבע בית המשפט מבחן משולש להערכת עדותו של עד בעל לקות נפשית:

"ראשית, מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית של בית המשפט מן העד ומן האופן בו הוא מעיד, תוך נתינת הדעת לחוות הדעת הרפואית. שנית, מבחנה הפנימי של העדות. רוצה לומר, בדיקת העדות "על-פי סימני האמת העולים מתוכה, כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמסרים בה וכיוצא באלה סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר דעת להתייחס לדברי זולתו באימון"... שלישית, והעיקר, מבחנה של העדות על-פי סימני אמת חיצוניים "אשר יש בהם, לפי מבחן השכל הישר, כדי להשליך אור על אמיתותה"... כשהמבחן האחרון בא לשמש "שסתום בטחון" לשני המבחנים הראשונים. שאפילו התרשם בית המשפט לטובה מן העד, ומצא בעדותו הגיון פנימי, עדיין קיים חשש ל"הטעייה", שלא יוסר אלא אם נמצא לעדות אימות מהותי ומשמעותי בראיה חיצונית" (שם).

79. כאמור, בחוות הדעת מעת אשפוזה של המתלוננת נקבע, כי "בוחן המציאות והשיפוט" שלה לקויים. אינני יכולה לומר, כי בוחן המציאות של המתלוננת היה תקין בעת עדותה בבית המשפט ובוודאי שאין לי כל יכולת לדעת מה היה מצבה בעת תלונתה במשטרה. הגם שנטען לפניי, כי במהלך הדיונים בבית המשפט, מצבה טוב בהרבה מזה שהיה, ברי כי מצבה רחוק מלהיות שפיר. יתר על כן, העובדה, כי לא אמרה אמת בבית המשפט בכמה וכמה נושאים, מוביל אותי למסקנה כי קשה להתבסס אך ורק על דבריה של המתלוננת.

80. לאור התרשמותי מהמתלוננת, אין באפשרותי לומר, כי יש להעדיף דווקא את הודעותיה של המתלוננת במשטרה. מצבה של המתלוננת, כאשר אין בידי את הכלים המתאימים, לרבות הקלטה וחווות דעת מומחה, אינו מאפשר לי לתת את מלוא המשקל להודעותיה במשטרה ואין די בהודעותיה, כלשעצמן כדי להביא להרשעת הנאשם באישומים המיוחסים לו.

81. מכאן, שעליו להיזקק ל"שסתום הבטחון", כאמור בפסק הדין ברדה, הנדרש ממילא בענייננו, לאחר שהוגשו ההודעות בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות, שלפיו ניתן להרשיע נאשם לפי אמרותיו של עד במשטרה, ובלבד שנמצא דבר לחיזוקן.
82. בית המשפט העליון עמד, לא אחת, על הזיקה ההדדית הקיימת בין משקל החיזוק הנדרש לבין מידת האמון שבית המשפט רוחש לאמרה. ככל שבית-המשפט יתרשם לחיוב ממהימנות האמרה, כך יקטן משקלו של ה"דבר לחיזוק" הדרוש לתמיכתה, ולהפך (ראו: ע"פ 2949/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 636, בעמ' 646 (11.1.01)).
83. בנסיבות שלפניי, לאור הקושי לתת אמון מלא לדבריה של המתלוננת, משקל הדבר לחיזוק צריך להיות ממשי. כך למשל, העובדה כי המתלוננת דווחה על אירועי אלימות בזמן אמת לאחרים, אשר כרגיל יכולה לשמש כחיזוק, אינה מספקת, כאשר קיים חשש כי המתלוננת מדמיינת דברים. אם אכן נכון כי היא מדמיינת דברים, מה יועיל דווחה על דברים אלו לאחרים? נדרש, אפוא, בנסיבות הייחודיות של הענין שלפניי, ולאור הקושי שתיארתי לתת אמון בדבריה של המתלוננת, בכלל, בחיזוק שהוא חיצוני לדבריה של המתלוננת עצמה. לכך אתייחס בדיון לגבי כל אישום ואישום.

גרסתו של הנאשם והערכת מהימנותו - כללי

84. הנאשם נחקר ביום 28.12.13 וביום 1.1.14 והודעותיו הוגשו לבית המשפט (ת/15 ו-ת/16 בהתאמה). חקירותיו הוקלטו חזותית (ת/17 ו-ת/18). הנאשם גם העיד בבית המשפט.
85. גם הנאשם ניסה להציג את מערכת היחסים עם המתלוננת כמערכת חפה מכל קושי. בעדותו סיפר, כי הוא מתגורר עם המתלוננת מזה כשלוש שנים. מערכת היחסים ביניהם טובה והם עושים פעולות רבות יחד, יוצאים לקניות, סידורים, מטיילים בחוץ. הנאשם ציין כי הוא אוהב את אמו ולא עשה לה כל רע. עוד הוסיף, כי אביו מסייע להם מבחינה כלכלית (ת/16, שורה 68; פרוטוקול הדין, בעמ' 98, שורות 14 - 21).
86. לדבריו של הנאשם, אם המתלוננת אכן דווחה על כל האירועים, הרי שמדובר בשקרים והמצאות שהיא הוזה בתוצאה ממחלת הסכיזופרניה. הנאשם ציין, שככל הנראה מדובר בתוצאה של אי נטילת התרופות הפסיכיאטריות שלה (ת/15, שורות 25 - 37, 55 - 56; ת/16, שורות 19 - 23, 62 - 63; פרוטוקול הדין, בעמ' 119 - 125).
87. כפי שכבר ציינתי באשר למתלוננת, אין אני סבורה כי היחסים בין הנאשם למתלוננת היו על מי מנוחות, ולכך ראיות לא מעטות, כפי שכבר פירטתי ועוד אפרט בהמשך. אין לי ספק כי הנאשם ניסה לתאר תמונת מצב שאינה משקפת את המציאות כהווייתה. אין לי גם ספק, שאמירה שלפיה כל התיאורים שמסרה המתלוננת הם בגדר דמיונות, היא רחוקה מן האמת, וזאת גם אם קשה לומר, כי כל תיאור ותיאור שמסרה המתלוננת הינו אמיתי.
88. כבר התייחסתי לכך, שהמתלוננת מסרה בעדותה אודות הקושי ביחסיהם לאחר שהנאשם סירב לשכפל לה מפתח. למעשה, גם הנאשם מודה בכך כי בידו מפתח אחד לבית, ולא שכפל למתלוננת את המפתח, אלא שלטענתו הדבר נבע מדאגתו למתלוננת והוא אינו סוגר את המתלוננת בבית (פרוטוקול הדין, בעמ' 98, שורות 28 - 31; מעמ' 107, שורה 30 ועד עמ' 108; בעמ' 109, שורות 20 - 24). בהקשר זה ציין, כי המתלוננת היתה נעדרת מפעם לפעם מהבית אחת לשבוע לערך למשך שעות רבות. לאחר היעדרויותיה, נהגה לחזור הביתה מבולבלת ומבלי שידעה מה קרה (שם, בעמ' 99, שורות 1 - 9; ובעמ' 100, שורות 30 - 31). עוד ציין, כי פירק את הכיריים משום שהיו שלושה אירועים שבהם המתלוננת השאירה גז פתוח והבית עלה באש. לדבריו, היה מסתיר את הכיריים ומחזיר אותם בעת הצורך (ת/16, שורות 46 - 50).

89. קשה לומר, כי דברים אלו משקפים יחסים הנקיים מכל מחלוקת. גם אם המחלוקות נבעו, לשיטתו של הנאשם, מתוך דאגתו למתלוננת, היה עליו למסור עדות מהימנה בהקשר זה. אין זאת אלא, שהנאשם מנסה להפחית מתיאור הוויכוחים והמחלוקות בינו לבין המתלוננת, וזאת על מנת לשלול את כל המיוחס לו בכתב האישום.
90. נמצא גם, כי הנאשם לא אמר אמת בתיאורו את אירועי יום 28.12.13, מתחילתם ועד סופם. תיאוריו של הנאשם סותרים את עדויות השוטרים כולם, את דבריה של המתלוננת במשטרה ואפילו את חלק מעדותה בבית המשפט. גם לא מצאתי הגיון פנימי בדבריו של הנאשם באשר לתיאור האירועים, כאילו באותו יום כלל לא מנע מהמתלוננת לצאת מהבית, לא ידע שמדובר בשוטרים ולא התנגד למעצר. והכל כפי שעוד יפורט להלן ביחס לאישום הראשון.
91. גם הנאשם, כמו המתלוננת, ניסה להמעיט מחומרת מצבו של הבית. הנאשם ציין כי הבית במצב סביר, וכי הוא מנקה את הבית, אולם המתלוננת ככל הנראה מלכלכת אותו (ת/16, שורות 30 - 38). הנאשם הוסיף, כי הבית היה נקי ומסודר לפני הגעתם של השוטרים (פרוטוקול הדין, בעמ' 125 - 126). ברי, כי דברים אלו של הנאשם רחוקים מאוד מן המציאות שבה היה מצוי הבית בבואם של השוטרים.
92. הנאשם הכחיש את כל המעשים המיוחסים לו בשמונה האישומים. לגרסתו, באשר לכל אחד ואחד מן האישומים, אתייחס להלן בדיון לגבי כל אישום ואישום.
93. מכל מקום, לאור כל האמור, וכפי שעוד יפורט להלן, התקשיתי לתת אמון בדבריו של הנאשם.

האישום הראשון

כליאת שווא

94. לפי המיוחס לנאשם באישום הראשון, ביום 28.12.13, סמוך לשעה 17:24, נעל את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח, ולא נתן למתלוננת לצאת מן הבית.
95. בטרם אתייחס לאירועי יום 28.12.13 אבקש להתייחס לטענה הכללית, שלפיה הנאשם נהג למנוע מהמתלוננת לצאת מהבית לא רק באירוע נשוא האישום הראשון אלא גם בהזדמנויות נוספות. הכרעה בטענה זאת היא חשובה להכרעה ביחס לאישום הראשון.
96. השתכנעתי, כי למתלוננת לא היה מפתח ולמעשה המפתח היחיד לבית היה בידו של הנאשם. השתכנעתי גם כי החזקת המפתח היחיד אצל הנאשם נבעה מהעובדה שהנאשם לא סמך על המתלוננת. על כך מסרה המתלוננת הן במשטרה והן בבית המשפט. גם הנאשם אישר זאת. חיזוק לכך ניתן למצוא בדבריו של י' ובדבריה של מ, שלהם סיפרה המתלוננת על כך. אמנם, המתלוננת היתה יוצאת מביתה, לעיתים לבדה, ולעיתים יחד עם הנאשם, וזאת למגוון של פעילויות, לרבות עבודה, סידורים, קניות, מפגשים עם חברות, ועוד. אולם, הוכח גם, כי החזקת המפתח היחיד אצל הנאשם אפשרה לו לשלוט למעשה על יציאותיה של המתלוננת מהבית.
97. גם אם הנאשם חשש באופן ממשי לשלומם של המתלוננת ושל אחרים, וככל הנראה בצדק לאוטר נסיון העבר, היה עליו לאפשר לה לצאת מן הבית כל אימת שחפצה בכך. חובה זאת נובעת מן האוטונומיה הפרטית של המתלוננת לקבלת החלטות עצמאיות ומחופש התנועה שלה.

98. באשר לאירועי יום 28.12.13, מצאתי כי הנאשם אשר שלט במפתח היחיד, לא פתח למתלוננת את הדלת

באותו היום. את מסקנתי אני מבססת על העדויות הבאות.

99. השוטרים, שילואן, משה וולצר מסרו, כי ביום 28.12.13 התקבל דיווח ממוקד 100 על אישה שהתקשרה ואמרה שהבן שלה מאיים עליה בבית, מקלל אותה והיא רוצה לצאת מהבית אולם בנה אינו מאפשר לה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 11, שורות 18 - 20; בעמ' 74, שורות 27 - 31; **ת/12**).
100. ראשון הגיע למקום, השוטר שילואן. לדבריו, כאשר הגיע למקום ניסה לבדוק אם יש דרך להיכנס בלי לפרוץ את הדלת. תוך כדי כך, השוטרים שוחחו עם המתלוננת, אשר אמרה שהיא רוצה לנשום אוויר, ורוצה לצאת מהבית (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 12, שורות 1 - 2).
101. גם השוטר משה והשוטרת ולצר הגיעו למקום, דפקו בדלת, אולם לא היה מענה. השכנים מהדלת הסמוכה פתחו את הדלת, ומסרו כי בבית מתגוררת אישה חולת נפש וכי הבית מאוד מלוכלך. לאור האמור, השוטר משה ביקש סולם מהשכנים, עלה לכיוון הבית וקרא למתלוננת מחלון פתוח. המתלוננת ובנה שאלו "מה קרה" והשוטר משה אמר להם כי הם חוששים למתלוננת לאחר שהזמינה משטרה וביקש מהם לפתוח את הדלת. המתלוננת אמרה לו, כי היא מעוניינת לצאת אולם המפתח אצל הנאשם, אשר מסרב לפתוח את הדלת. השוטר משה ביקש מהנאשם לפתוח את הדלת, אולם הוא סירב ואמר כי אין לשוטרים סמכות להיכנס לבית. לדבריו של משה, הסביר לנאשם כי יש לו סמכות כניסה לבית וכי הוא רוצה רק להיכנס ולדבר עמם. אולם, הנאשם סירב לפתוח את הדלת, גם כאשר הוסבר לו כי יוזמנו כוחות כיבוי אש והדלת תיפרץ (**ת/12; פרוטוקול הדין**, בעמ' 75, שורות 1 - 3, 12 - 13).
102. המתלוננת מסרה במשטרה כי הנאשם סגר אותה בחדר ולא נתן לה את המפתח (**ת/2 - ת/4**).
103. בבית המשפט חזרה בה מדבריה, כי הנאשם סגר אותה בחדר, אולם אישרה כי הנאשם לא נתן לה את המפתח בשל כך שאינו סומך עליה. המתלוננת הוסיפה, כי הזמינה את השוטרים על מנת שיורו לנאשם לתת לה מפתח. השוטרים באו "והוא לא רצה לפתוח להם את הדלת אז הם פרצו את הדלת". בהמשך עדותה, ניסתה למתן את הדברים ואמרה כי אם היתה מבקשת, הנאשם היה פותח לה את הדלת. לטענתה, כאשר השוטרים דפקו בדלת וצלצלו בפעמון, היא זו שאמרה לנאשם לא לענות וכי "נישאר בחדר עד שילכו" עוד הוסיפה, כי השוטרים דפקו בדלת אולם לא חיכו מספיק זמן ומיד פרצו את הדלת, וכי כתוצאה מכך נגרם לה נזק (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 17, שורות 23 - 28; בעמ' 19, שורות 21 - 26; בעמ' 27, שורות 9 - 13; ובעמ' 28).
104. הנאשם מסר בעדותו, שכלל לא סגר את המתלוננת בחדר, ולא מנע ממנה לצאת מהבית. תחילה מסר, כי התעורר משינה ופתאום שמע דפיקות חזקות בדלת. לדבריו של הנאשם, לא ידע כי המתלוננת התקשרה למשטרה ולא ידע שמדובר בשוטרים, בדק בעינית הדלת ושאל "מה אתה רוצה" אולם איש לא ענה. לדבריו, לא פתח את הדלת משום שאינו פותח את הדלת לזרים (**ת/15**, שורות 1 - 6; **פרוטוקול הדין**, בעמ' 99, שורות 23 - 24; ובעמ' 102, שורות 26 - 32). אולם, בהמשך ציין, כי התעורר כשעה וחצי לפני שהשוטרים דפקו בדלת (**שם**, בעמ' 112, שורות 8 - 19). הנאשם הכחיש כי השוטרים ניסו לדבר איתו לפני פריצתם לדירה (**שם**, בעמ' 101, שורה 28 עד עמ' 102, שורה 14).
105. הנאשם הוסיף, כי לא איים על המתלוננת והוא אינו מאיים עליה אף פעם. עוד ציין, כי לא צעק על המתלוננת, ולא סגר את הדלת שלה. לדבריו, המתלוננת יכלה לצאת באופן חופשי (**ת/15**, שורות 1 - 22, 54 - 55). הנאשם גם הכחיש כי אמר למתלוננת להיכנס לחדרה ולא לצאת עד שהשוטרים ילכו (**שם**, שורות 57 - 58).
106. אינני מוצאת את גרסת הנאשם באשר לאירוע שאירע ביום 28.12.13 כמהימנה. הוכח, כאמור, כי המתלוננת התקשרה למשטרה ומסרה כי הנאשם אינו נותן לה לצאת מהבית. למעשה, גם בעדותה בבית המשפט, היא מאשרת כי

לא היה לה מפתח לצאת מן הבית באותו יום, אלא שלטענתה לו היתה מבקשת מהנאשם היה פותח לה את הדלת. המתלוננת איננה מסבירה מדוע, אפוא, לגרסתה, התקשרה למשטרה אם אכן אפשר לה הנאשם לצאת מן הבית. המתלוננת גם אישרה בעדותה, כי השוטרים פנו לנאשם בטרם הפריצה לבית, אולם הוא סירב לפתוח את הדלת. מכל מקום, אין כאן אפשרות, כי מדובר בדמיון של המתלוננת, ותו לא, שהרי השוטרים מצאו את הבית סגור. לפי עדויות השוטרים, המתלוננת חזרה על כך שהנאשם אינו מאפשר לה לצאת מהבית, גם כאשר יצרו עמה קשר דרך החלון. אין לי ספק כי הן המתלוננת והן הנאשם ידעו שמדובר בשוטרים, שהרי התנהלה שיחה בין השוטרים לבינם דרך החלון. הלכה למעשה, כאשר הנאשם לא פתח למתלוננת את הדלת, גם לאחר שהשוטרים שוחחו עמו דרך החלון, הרי שלא נותר עוד ספק, כי הנאשם מנע מהמתלוננת לצאת מהבית ביום 28.11.13.

107. חיזוק לכך ניתן למצוא גם בדברי מרדכי שמסר בעדותו, כי בסמוך לאחר האירוע התקשרה אליו המתלוננת וסיפרה לו כי הנאשם סגר אותה בבית והיא לא יכלה לצאת, הזמינה משטרה והכל שבור. המתלוננת ביקשה כי יבוא אליה, אולם הוא לא יכול היה להגיע (**פרוטוקול הדין**, מעמ' 50, שורה 28 ועד עמ' 51, שורה 2).

108. מכאן מסקנתי, כי ביום 28.12.13 התפתח ויכוח בין הנאשם למתלוננת, שנסב בין היתר על החזקת המפתח היחיד בידי הנאשם ועל רצונה של המתלוננת לצאת מהבית. גם אם ככלל, החזקת מפתח אחד בלבד בידיו של הנאשם נבעה מתוך דאגה למתלוננת, לא היה בכך צידוק למניעת יציאתה מהבית ביום 28.12.13. היה על הנאשם לפעול בדרך אחרת, המכבדת את המתלוננת את רצונותיה וזכויותיה, על אף מחלת הנפש שממנה היא סובלת.

109. על מנת להקים את יסודות העבירה של כליאת-שווא, די בכך שאדם שולל את חופש התנועה של האחר ומונע הלכה למעשה את יציאתו ממקום מסוים. **הוכח, כי הנאשם מנע מהמתלוננת לצאת מהבית ביום 28.12.13 ומכאן כי הוכח שהנאשם כלא את המתלוננת בבית ביום 28.12.13.**

איומים

110. עוד מיוחס לנאשם שכאשר מנע את יציאתה של המתלוננת מהבית ביום 28.12.13 איים על המתלוננת. אישום זה מבוסס בעיקרו על דבריה של המתלוננת במשטרה, שלפיהם הנאשם אמר לה באותו יום כי "יפוצץ" אותה במכות (ת/2).

111. המתלוננת חזרה בה בעדותה מדברים אלו ואמרה כי הנאשם מעולם לא איים עליה. גם הנאשם העיד כי מעולם לא איים על המתלוננת.

112. חיזוק לדבריה במשטרה, כי הנאשם אמנם איים עליה באותו היום ניתן למצוא בדיווח של המתלוננת על איומים למוקד 100 של המשטרה בזמן אמת. המדובר בדיווח שהביא את השוטרים מלכתחילה לבית. אם אכן מדובר היה בדמיון, אין זה סביר, כי המתלוננת היתה פועלת באופן מיידי ומדווחת על כך למשטרה.

113. יתר על כן, חיזוק נוסף למהימנות תלונתה של המתלוננת שלפיה הנאשם מאיים עליה, ניתן למצוא גם בנסיבות אותו היום והקשר בין איום זה לויכוח אודות המפתח. הגעתי כבר למסקנה, כי באותו יום אכן התנהל ויכוח בין הנאשם למתלוננת, שככל הנראה נגע, בין היתר, למפתח שאותו החזיק הנאשם ולא נתן למתלוננת לצאת מהבית. בנוסף הוכח, כי הנאשם מנע את יציאתה של המתלוננת מן הבית וישנו הגיון בגרסה שמסרה המתלוננת במשטרה, כי תוך כדי הויכוח, הנאשם איים עליה. בממצאים אודות אירועי היום, כפי שכבר פורטו למעלה, יש אפוא כדי להוות חיזוק משמעותי לגרסתה של המתלוננת במשטרה, שלפיה הנאשם איים עליה.

114. **לאור האמור, הוכח כי הנאשם אכן איים על המתלוננת ביום 28.12.13 באומרו לה כי "יפוצץ" אותה**

הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והתנגדות למעצר חוקי

115. עוד מיוחסות לנאשם באישום הראשון עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו וכן עבירה של התנגדות למעצר חוקי. כתב האישום מייחס לנאשם, כי לאחר שהשוטרים הגיעו לבית, הנאשם סירב לפתוח את הדלת. לאחר שהדלת נפרצה על ידי כוחות כיבוי אש, כאשר השוטרים ניסו לעצור את הנאשם, הנאשם השתולל, הניף ידיו לכל עבר והתנגד למעצר. הנאשם הוזהר ולאחר מכן עשו השוטרים שימוש באקדח טייזר, על מנת לעצרו.
116. כל השוטרים מסרו גרסה דומה לגבי האירועים שאירעו לאחר הגעתם לבית. כבר פירטתי, כי הוכח שהנאשם סירב לפתוח לשוטרים את הבית. בעקבות זאת, השוטרים נאלצו להזעיק כוחות כיבוי אש, ולאחר הזהרת הנאשם פרצו לבית.
117. במהלך הדיונים התעוררה השאלה האם הנאשם חסם את דלת הבית באמצעות טלוויזיה? השוטרים העידו כי ראו את הטלוויזיה בכניסה לבית ומכאן הסיקו כי הנאשם ניסה למנוע בצורה זאת את פתיחת הדלת. הנאשם והמתלוננת טענו, כי הטלוויזיה היתה מונחת בכניסה משום שהיתה מקולקלת. מצאתי, כי אין אני נדרשת להכריע בשאלה זאת. ברי כי בכל מקרה הנאשם מנע את כניסתם של השוטרים לבית, כאשר סירב לפתוח את הדלת.
118. עוד מסרו השוטרים שילואן ומששה, שכאשר נכנסו לבית נראה היה שהנאשם מאגרף ידו ומחזיק משהו ביד, והנאשם סירב להשליכו ותוך כדי כך נפנף את ידו לכיוון פניו של השוטר שילואן. כאשר נעשה ניסיון לאזוק אותו, הנאשם השתולל תוך כדי הנפת ידיו ומנע מהשוטרים לאזוק אותו. בעקבות זאת הוזהר הנאשם, כי אם יסרב, יאלצו השוטרים להשתמש כנגדו באקדח טייזר, אולם הנאשם המשיך בשלו. לאור זאת, השוטר מששה ירה לכיוונו באקדח טייזר ולאחר מכן נאזק הנאשם והובל לתחנת המשטרה. בסופו של דבר לא נמצא דבר בידו (**ת/12; פרוטוקול הדין**, בעמ' 12; ובעמ' 16). השוטר שילואן הבהיר, כי הנאשם התנגד למעצר בצורה תוקפנית ברורה וממשית והניף ידיו כלפי הפנים שלו, ולמרות שהוזהר לא חדל מכך (**שם**, בעמ' 14, שורות 20 - 32 ובעמ' 16, שורות 28 - 29).
119. גם השוטרת ולצר שלא נכחה במקום בשלב שבו פרצו השוטרים לבית, אלא המתינה באותו זמן בחוץ, מסרה שכאשר נכנסה לבית ראתה את הנאשם כאשר הוא מתנגד למעצר ומשתולל. לדבריה, הנאשם "נפל על הרצפה והתחיל לצרוח שהוא לא רוצה שיקחו אותו לתחנה". לאחר שהשוטר שילואן הזהיר אותו כי אם יתנגד, יהיה עליו להשתמש בכוח, הופעל נגדו אקדח טייזר (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 75, שורות 3 - 8, 17 - 18).
120. בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת כי הנאשם התנגד למעצר ולא נתן להם את ידיו ולאור זאת "עשו לו חשמל" (**ת/3**). גרסה זאת עולה בקנה אחד עם גרסת השוטרים.
121. המתלוננת אמנם הכחישה בעדותה, כי הנאשם התנגד למעצר. לדבריה, באותו יום "לא קרה שום דבר", השוטרים עשו על הנאשם חיפוש והוא לא התנגד והם הפעילו כנגדו טייזר חשמלי ואזקו אותו (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 17, שורות 30 - 32; ובעמ' 37).
122. גם הנאשם הכחיש כי הפריע לשוטרים והתנגד למעצרו. כאמור, הנאשם טען כי לא פתח את דלת הבית משום שלא ידע שמדובר בשוטרים. כפי שכבר קבעתי למעלה, אין אני מקבלת גרסה זאת כסבירה.
123. לענין ההתנגדות למעצר טען הנאשם שכאשר השוטרים נכנסו לבית, הוא והמתלוננת עמדו בסלון, כאשר הוא סטטי ואינו מחזיק דבר ביד. לדבריו, השוטר לא אמר לו שהוא עצור והוא לא התנגד, לא הניף את ידיו, אולם השוטר

הפעיל עליו ללא כל סיבה אקדח טייזר והוא נפל לרצפה. לאחר מכן השוטר הפעיל עליו שוב את אקדח הטייזר (ת/15, שורות 38 - 41, 59 - 65; פרוטוקול הדין, מעמ' 99, שורה 26 ועד עמ' 100, שורה 4; בעמ' 102, שורות 16 - 27; ובעמ' 103, שורות 27 - 32)

124. גם גרסתו זאת של הנאשם אינה סבירה, שהרי אם היה עומד ולא עושה דבר, סביר היה יותר להניח כי השוטרים היו עוצרים אותו ללא שימוש בכוח. גרסתו של הנאשם גם אינה עולה בקנה אחד עם עדויות השוטרים ועם דברי המתלוננת בהודעתה במשטרה. לאור האמור, אני מעדיפה את גרסת השוטרים, אשר עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת במשטרה, על פני גרסת הנאשם.

125. מכאן, שהוכח כי הנאשם הפריע לשוטרים במילוי תפקידם, בכך שניסה למנוע את כניסתם לבית בידעו שמדובר בשוטרים. בנוסף הוכח, כי הנאשם התנגד למעצר.

האישום השני - עבירה של תקיפה

126. באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה. לפי המיוחס באישום השני, ביום 27.12.13, עת הבחין הנאשם בבריחת שותן של המתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בקומקום עם מים רותחים ושפך את תכולתו על ישבנה של המתלוננת.

127. גם אישום זה מתבסס בעיקרו עם גרסת המתלוננת במשטרה (ת/2; ת/3 ו-ת/4).

128. בעדותה אמרה המתלוננת כי מדובר בשקר. עוד הוסיפה, כי לא סיפרה על כך דבר במשטרה ולא ציינה כי עדיין שורף לה (פרוטוקול הדין, מעמ' 29, שורות 17 - 32 ועד עמ' 30, שורות 1 - 11). כן הוסיפה, כי אינה זוכרת אם סיפרה לגרושה, י ע, אודות האירוע עם השותן (שם, שורות 12 - 26). משמעות הדבר, כי המתלוננת אף הכחישה את עצמם אמירת הדברים במשטרה, ולא רק את קרות האירוע.

129. י מסר, כי המתלוננת סיפרה לו כי בעקבות בריחת שותן הנאשם שפך עליה מים חמים כשבוע לערך לפני יום 30.12.13 (פרוטוקול הדין, מעמ' 46, שורה 14 ועד עמ' 47, שורה 10).

130. גם מ אישרה, כי המתלוננת סיפרה לה אודות אירוע זה (פרוטוקול הדין, בעמ' 90, שורות 22 - 26). לדבריה, המתלוננת אכן סבלה בתקופה האחרונה מבריחת שותן (שם, בעמ' 92, שורות 13 - 16).

131. הנאשם הכחיש כי שפך על אמו מים חמים (ת/15, שורות 25 - 37, 55 - 56; פרוטוקול הדין, בעמ' 100, שורות 7 - 13).

132. אין לי ספק כי המתלוננת אכן דיווחה במשטרה אודות האירוע, כפי שתועד בהודעותיה, והיא לא אמרה אמת בבית המשפט, כאשר הכחישה את עצם אמירת הדברים. ייתכן מאוד שהאירוע התרחש במציאות. אולם, כפי שציינתי למעלה, לאור הקושי לתת אמון מלא במתלוננת, אין אני מוצאת כי די בכך שסיפרה על האירוע לאחרים כדי להוות חיזוק מספק להודעותיה. אם אכן קיימת אפשרות שהמתלוננת דמיינה את האירוע, אין בעצם אמירת הדברים לאחרים, כדי להוות חיזוק ממשי לדבריה.

133. מכאן שאין אני יכולה לקבוע במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם שפך על המתלוננת מים חמים לאחר שברח לה השותן.

האישום השלישי - עבירה של תקיפה

134. גם באישום השלישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה. לפי המיוחס באישום השלישי, כשבועיים לפני האישום הראשון, במועד שאינו ידוע למאשימה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה באמצעות מכת אגרוף בצד השמאלי של פניה.

135. המתלוננת הכחישה כי אמרה במשטרה כי שבועיים לפני יום 28.12.13, התווכחה עם הנאשם והוא נתן לה אגרוף לעין שמאל (**פרוטוקול הדין**, מעמ' 30, שורות 29 - 32 ועד עמ' 31, שורות 1 - 14).

136. י העיד, גם ביחס לאישום זה, כי המתלוננת סיפרה לו כי הנאשם נתן לה בוקס (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 48, שורות 6 - 21).

137. לדברי הנאשם, לא נתן למתלוננת אגרוף בעין או לפני (ת/15, שורות 25 - 37, 55 - 56; **פרוטוקול הדין**, בעמ' 100, שורות 7 - 13).

138. גם כאן, ייתכן מאוד שאירוע זה התרחש במציאות. אולם, כאמור, אין אני מוצאת כי די בכך שהמתלוננת סיפרה על האירוע לאחרים כדי להוות חיזוק מספק להודעותיה. אם אכן קיימת אפשרות שהמתלוננת דמיינה את האירוע, אין בעצם אמירת הדברים לאחרים, כדי להוות חיזוק ממשי לדבריה.

139. **לאור האמור, לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם תקף את המתלוננת כמיוחס לו האישום השלישי.**

האישום הרביעי - עבירה של נסיון תקיפה

140. באישום הרביעי מיוחסת לנאשם עבירה של נסיון תקיפה. לפי המיוחס באישום הרביעי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני האירוע נשוא האישום הראשון, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שהשליך לעברה בקבוק קוקה קולה.

141. המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה, כי הנאשם השליך לעברה בקבוק קוקה קולה ובמזל לא פגע בה (ת/3). המתלוננת הכחישה זאת בבית המשפט, תוך שהיא סגרה את אוזניה עם שתי ידיה וחדלה לענות (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 33, שורות 13 - 18).

142. הנאשם הכחיש גם אירוע זה.

143. לא מצאתי ראיות מחזקות לאישום זה.

144. **לאור האמור, אין די ראיות על מנת להסיק כי הנאשם אכן ניסה לתקוף את המתלוננת בכך שהשליך לעברה בקבוק קוקה קולה.**

האישום החמישי - עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש

145. באישום החמישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. לפי המיוחס לנאשם באישום

החמישי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהשליך לעברה קופסת שימורים, אשר פגעה ברגלה וגרמה לה המטומה בגודל של 4 ס"מ ליד קרסול רגל שמאל.

146. דווקא באשר לאישום החמישי, המתלוננת לא הכחישה את האירוע אלא העידה ומסרה גרסתה בבית המשפט. בעדותה מסרה, כי היה לה ויכוח עם הנאשם ו"הוא זרק עלי קופסת שימורים זה הכל". כמו כן הוסיפה כי זו לא היתה מכה רצינית. בזמן שדיברה צעק הנאשם: "את מדמינת את זה. את מדמינת" (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 19, שורות 10 - 18).

147. המתלוננת אישרה בהמשך עדותה כי האירוע עם קופסת השימורים אכן אירע. באותו אירוע, התווכחה איתו, קיללה אותו והוא כעס וזרק עליה קופסת שימורים. תחילה אמרה שלא קרה לה דבר, אולם לאחר מכן הודתה כי קיבלה מכה קטנה ברגלה. המתלוננת הודתה כי סיפרה על אירוע זה לפסיכיאטרית והראתה לה את הסימן (**פרוטוקול הדין**, מעמ' 24, שורות 25 - 32 ועד עמ' 25).

148. המתלוננת הוסיפה כי האירוע עם קופסת השימורים היה לפני אשפוז, וכי אינה זוכרת פרטים מהאירוע, למעט העובדה כי קיבלה מכה ברגל (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 43, שורות 17 - 28). אמנם, המתלוננת מסרה כי מדובר באירוע לפני אשפוז, כאשר ד"ר הללי, גב' פאררו ומ, העידו כי האירוע אירע בעת אשפוז. אולם, אין בכך כדי לפגוע במהימנות הדיווח, וזאת משום שהמתלוננת עצמה העידה כי איננה זוכרת כמעט דבר מהאשפוז עצמו.

149. לעדות זאת נמצא חיזוק ממשי בדבריהן של הפסיכיאטרית, ד"ר הללי, העובדת הסוציאלית, גב' פאררו ומ. ד"ר הללי וגב' פאררו מסרו כי המתלוננת חזרה נסערת ומלוכלכת לבית החולים הפסיכיאטרי מסוף שבוע בבית, וסיפרה כי הנאשם זרק עליה קופסת שימורים. הן דיווחו על כך למ. לדבריהן ולדברי מ, הן ראו את ההמטומה על רגלה השמאלית של המתלוננת. לדבריה של ד"ר הללי המדובר היה בהמטומה טרייה בת כיום או יומיים. ד"ר הללי תיעדה את הדברים בזמן אמת ביום 10.6.13, עם חזרתה של המתלוננת מחופשתה (**ת/1; ת/10; ת/11; פרוטוקול הדין**, בעמ' 71, שורות 3 - 13; ובעמ' 73, שורות 1 - 16).

150. הנאשם הכחיש כי זרק על המתלוננת פחית שימורים אשר פגעה ברגלה ואמר כי ייתכן שהיא פגעה בעצמה או שמישהו אחר פגע בה (**ת/16**, שורות 1 - 10; **פרוטוקול הדין**, בעמ' 100, שורות 16 - 20). לדבריו, המתלוננת לא שהתה במהלך שתי חופשות בבית אלא רק בחופשה אחת (**שם**, שורות 21 - 24). הנאשם לא ציין, כי החופשה בה לא שהתה בבית היא החופשה שבה נפגעה המתלוננת.

151. ביחס לאישום זה, המתלוננת לא חזרה בה מדבריה במשטרה במהלך עדותה בבית המשפט. לגרסתה של המתלוננת יש חיזוקים משמעותיים ביותר, כאשר המתלוננת סיפרה על האירוע בזמן אמת למספר עדות, והן בעצמן ראו את ההמטומה על רגלה השמאלית. הממצא הרפואי מתאים לגרסתה של המתלוננת.

152. **מכאן, כי הוכח שהנאשם זרק על המתלוננת קופסת שימורים בסוף השבוע שקדם ליום 10.6.13 וגרם לה בכך חבלה על רגלה השמאלית.**

האישום השישי - עבירה של נסיון תקיפה

153. באישום השישי מיוחסת לנאשם עבירה של נסיון תקיפה. לפי המיוחס באישום השישי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שהשליך לעבר ראשה מנורה אשר לא פגעה בה.

154. אישום זה מתבסס על הודעתה של המתלוננת במשטרה שבה אישרה כי הנאשם זרק עליה מנורה, אשר לא פגעה בה (ת/9).
155. המתלוננת הכחישה דברים אלו בבית המשפט, באמרה "מה פתאום, איזו מנורה ואיזה שטויות. מאיפה המצאתם את כל זה?" (פרוטוקול הדין, בעמ' 34, שורות 4 - 12).
156. גב' פאררו טענה, כי המתלוננת דיווחה לה קודם לאשפוזה כי הנאשם הרביץ לה עם מנורה אשר נשברה עליה (ת/1).
157. הנאשם הכחיש כי זרק על המתלוננת מנורה (ת/17, שורות 15 - 16; פרוטוקול הדין, בעמ' 122, שורות 24 - 25).
158. פרטי הודעתה של המתלוננת במשטרה אינם עולים בקנה אחד עם הדברים שמסרה גב' פאררו. בעוד שגב' פאררו מסרה, כי המתלוננת טענה בפניה כי הנאשם הרביץ לה עם המנורה, אשר נשברה, הרי שהמתלוננת עצמה מסרה במשטרה, כי הנאשם השליך את המנורה לכיוונה, אולם היא לא פגעה בה.
159. לאור האמור, איני מוצאת כי דבריה של גב' פאררו מחזקים את הודעתה של המתלוננת, אלא אולי, דווקא פוגעים במהימנות הדברים שמסרה. יתר על כן, בהיעדר מועד משוער אפילו, לאירוע הנטען, לא ניתנה לנאשם הזדמנות ממשית להתגונן מפניו.
160. **מכאן, שלא הוכח כי הנאשם זרק מנורה לכיוונה של המתלוננת.**

האישום השביעי - עבירה של תקיפה

161. באישום השביעי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה. לפי המיוחס באישום השביעי, במועד שאינו ידוע למאשימה, לפני יום 13.5.13, תקף הנאשם את המתלוננת בכך ששפך עליה מרק חם מתוך סיר.
162. בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת, כי לפני האשפוז האחרון, הנאשם שפך עליה מרק חם מהסיר משום שלטענתו היא מבשלת עם ג'וקים ונמלים ואת החלקים של הגז לקח לחדרו (ת/9).
163. המתלוננת הכחישה את האירוע בעדותה בבית המשפט ואמרה: "איזה מרק ואיזה נעליים? מאיפה המצאתם את כל זה, שפך עליי מרק?" (פרוטוקול הדין, בעמ' 37, שורות 30 - 32). המתלוננת הכחישה גם כי סיפרה זאת במשטרה (שם, בעמ' 38, שורות 1 - 3).
164. הנאשם הכחיש כי שפך על המתלוננת מרק, אולם הודה בכך שהיה מקרה שבו הוציא את הסיר וראה שיש נמלים במרק. כמו כן הודה, כי היה נוהג לקחת את החלקים של הכיריים לחדרו (ת/16; פרוטוקול הדין, בעמ' 101, שורה 1; ובעמ' 123, שורות 17 - 18).
165. בדברים אלו יש הנאשם יש משום חיזוק לדבריה של המתלוננת. לא ניתן לטעון, כי האירוע שבו הנאשם מצא נמלים במרק הוא בגדר דמיון, שהרי הנאשם מודה בכך. לא ניתן גם לטעון, כי התיאור שמסרה המתלוננת כי לקח את הכיריים לחדרו הוא בגדר דמיון, שהרי גם בכך מודה הנאשם. הודאות אלו של הנאשם די בהן כדי לחזק את דבריה של המתלוננת במשטרה, כי לאחר שהנאשם מצא, לטענתו, נמלים במרק, הוא שפך עליה מרק.

166. מכאן, כי הוכח שהנאשם שפך על המתלוננת מרק חם כמיוחס לו באישום השביעי.

האישום השמיני - עבירה של כליאת שווא

167. האישום השמיני מייחס לנאשם עבירה של כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין. לפי המיוחס, במועד שאינו ידוע, לפני יום 13.5.13, כלא הנאשם את המתלוננת בבית בכך שנעל את דלת הבית, החזיק בידו את המפתח ולא נתן למתלוננת לצאת מן הבית.

168. כתב האישום אינו מציין את מועד ביצוע העבירה, אפילו לא בקירוב. גם לא נשמעו ראיות בדבר מועד ביצוע העבירה.

169. כבר קבעתי, כי הנאשם שלט על המפתח היחיד של הבית. אולם, לא הוצגו ראיות במשפט בדבר אירוע מסוים בתאריך מסוים שבו מנע את יציאתה מן הבית.

170. האירוע היחיד שנשמעו לגביו ראיות בהקשר זה הינו אירוע שבו דווקא המתלוננת לא היתה יכולה להיכנס לבית. אירוע זה גם אם הוא ראוי לביקורת אינו בא בגר עבירה של כליאה-שווא.

171. **בהיעדר פרטים כלשהם על האישום המיוחס לנאשם, לא ניתן לומר, כי הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם ביצע עבירה של כליאה באישום השמיני.**

סוף דבר

172. קבעתי כי הוכח שהנאשם כלא את המתלוננת בכך שמנע את יציאתה מהבית ביום 28.12.13. כמו כן הוכח כי הנאשם מנע מהשוטרים להיכנס לבית, וזאת למרות שדרשו ממנו לפתוח את הבית ולאפשר להם להיכנס. הוכח גם כי הנאשם התנגד למעצרו בדרך של הנפת ידיים.

173. כמו כן קבעתי, כי הוכח שהנאשם תקף את המתלוננת, בכך שזרק עליה קופסת שימורים וגרם המטומה ברגלה השמאלית.

174. עוד קבעתי, כי הוכח שהנאשם תקף את המתלוננת בכך ששפך עליה מרק חם.

175. לאור האמור, החלטתי להרשיע את הנאשם, כדלקמן:

א. באישום הראשון - בעבירה של כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; בעבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; ובעבירה של התנגדות למעצר חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969.

ב. באישום החמישי - בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ג. באישום השביעי - בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

176. הגם שייתכן מאוד שהאירועים המיוחסים לנאשם באישומים האחרים, אכן אירעו במציאות, לאור הקושי לתת אמון מלא במתלוננת, לא השתכנעתי ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כי ניתן להרשיע את הנאשם באותם אירועים. לאור האמור, החלטתי לזכות את הנאשם מן הספק, כדלקמן:

- א. באישום השני - מעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
- ב. באישום השלישי - מעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
- ג. באישום הרביעי - מעבירה של נסיון תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.
- ד. באישום השישי - מעבירה של נסיון תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.
- ה. באישום השמיני - מעבירה של כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ד, 10/07/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום 15.7.14 בשעה 14:00.

הנאשם יובא לדין באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ד, 10/07/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת

עמוד 25

קלדנית: איילת

הוקלדעלידיאילתסוסן